משניות מבוארות מסכת בכורות פרק ט

מעצמן לא טרחו בו האחין. כגון שהיה שחת בשעה שמת וגדלו שבלים, או שהיה זה מתרים קטנים וגדלו, ולא בראוי אתי לרבות ראשית אבי אביהן שבנדאי ראוי ליורשו ואפילו יש לו בן אחר, דאי מרישא הוי אמינא רק בנכסי אחי אביהן שהן בקפסק שמא יהא לו בנים ואז אין אביהן יורש הנכסים שאין הבאים יורש ומשנה אחרת, ולכך כתבו עוד פעם לרבות אפילו במקום שהוא בחיי אביהן שיהא יורשו אחר בכלל ראוי. כתוב בתורה (ויקרא כה, יז): "ושבתם איש אל אחזתו" שכל הקרקעות יוצאין ביובל מרשות הלוקח למוכר.

י) אלו שאינן חוזרין ביובל, חלק הבכורה, (דברים כא, יז): "פי שנים" מקיש חלק בכורה לחלק פשוט, מה חלק פשיטותו אינו חוזר ביובל אף חלק בכורה אינו חוזר ביובל דירשה גמורה היא. והיורש את אשתו דסבר האי תנא יורשת את אשתו דכתיב קריה חמתנא, דכתיב (דברים כא, ח): "וקרה היובל הזאת" שבכורה אינה חוזרת ביובל כך יורשה של יבם אינה חוזרת. והמתנה, דברי רבי מאיר, דסובר מתנה מכמר. וחכמים אומרים מתנה חיי במכר, שחוזר ביובל, דכתיב קרא יתרה (ויקרא כה, יז): "בשנת היובל הזאת תשובו איש אל אחוזתו", וכבר נאמר (שם ט): "ושבתם איש אל אחוזתו" אלא לרבות המתנה. רבי אליעזר אומר כלן חוזרין ביובל, דדרש קרבנן "תשובו" לרבות את המתנה והני כלהו מתנה ניהו דכתיב כתיב (דברים כא, יז): "לתת לו" קריה רחמנא מתנה, והירש סבר יורשת הבעל דרבנן והמיבם בכור קריה רחמנא דינו כחלק בכורה. רבי יוחנן בן ברוקה אומר היורש את אשתו יחזיר לבני משפחה, ומפרש בגמרא דסבירא ליה דירשת הבעל את אשתו דאורייתא והכא מיירי בירש אותה בית הקברות, ומשום פגם משפחה אמרו רבנן שישקל דמים ויחזיר הקברות לבני משפחה ויכפה אשתו שהוא חייב בקבורתה ושאר הבעלים שוויי הקרקע ישלמו לו.

פרק ט

בכל מקום רגיל לחזיר בכור ומעשר ופסח ולכן תני כאן הלכות מעשר.

והלכות פסח כיון שהם מרבים תני להן במסכת פסחים. כתוב בתורה (ויקרא כה, לב): "וכי תמכר בקר וצאן כל אשר יעבר תחת השבט העשירי יהיה קדש לה" שעסקיהן חלבו ודמו ואשר הבשר נאכל לבעלים בירושלים כדיין שלמים, ואין לכהנים בו כלום. ואם יצא בעל מום נאכל במומו אפי' בטמאה, וכיצד מעשיהן ראה במשנה זו. **א) מעשר בהמה נוהג בארץ ובחוצה לארץ, בין בפני הבית** המקדש קיים, **ושלא בפני הבית** ונוהג **בחלין אבל לא במקדשין,** אלא בקדשים שנהגו בהן אינו נוהג, דכתיב (שם): "יהיה קדש" ולא שכבר קדוש, **ונוהג בבקר ובצאן ואינן מתעשרים מזה על זה,** מבקר על צאן דהני שתי מינים, **וגם** נוהג **בכבשים ובעזים ומתעשרין מזה על זה,** דכתיב (שם): "וכל מעשר בקר וצאן", כל משמע כל צאן אחד הם, כלומר "כל" דכתיב במעשר, שדי הוא כל וצאן דלבני משמע כל צאן אחד, ובכבשים ועזים אקרי צאן, דכתיב (שם א, ח): "ואם מן הצאן קרבנו מן הכבשים או מן העזים" (רביע גרשון), שנינים הקראים שה (רמב"ם). **ונוהג בחדש** שנולדו לאחר ראש חדש אלול שהוא ראש השנה למעשר בהמה, **ובישן** שנולדו קדם חדש אלול, **ואינן מתעשרין מזה על זה,** דכתיב (דברים יד, כב): "עשר תעשר את כל תבואת זרעך היוצא השדה שנה שנה" שאין מעשרין משל שנה זו על שנה אחרת, ומדכתיב "עשר תעשר" ילפינן שתי מעשרות אחת מעשר דגן ואחת למעשר בהמה. **שהיה בדין היו יכולים ללמד קל וחומר מה אם החדש הישן שאינו כלאים זה מתעשרין מזה על זה, הכבשים והעזים שהם כלאים זה בזה אינו דין שלא יתעשרו מזה על זה, תלמוד לומר** (ויקרא כה, לב): **"יצאו" משמע כל צאן אחד. ב) מעשר בהמה מצטרף כמלא רגל בהמה רועה,** כמו שיכולות להשתמר ברועה אחד, **ובמה היא רגל בהמה רועה,** דהיינו **ששה עשר מיל,** דעד שיעור זה שלקא עיניא דרועה ואם יש לו חמש בהמות בכפר אחד וחמש בכפר אחר ורחוקות זו מזו עד ט"ז מיל מתעשרין אחד מצטרף לתוך דיר אחד ומעשרין, ואם הם רחוקות יותר מט"ז מיל פטורין דילפינן מדכתיב (דברים כה, לב): "תעבורנה הצאן על ידי מונה", משמע שם יכולין להימנות מעשר עד רועה אחד מקרי צאן ותעבורנה תחת השבט לתרעיסין, ואם לא, לא. **היה בין אלו לאלו שלשים ושנים מיל אינן מצטרפין היה לו באמצע עוד צאן מביא באמצע ומעשרן באמצע,** דאמצעי מצרפן, מאי דקאמר מביא ואם דש לא יקרא שאין צריך לבהיאן דזקא באמצע. **רבי מאיר אומר הידרן מפסיק למעשר בהמה,** שאם היו לו חמש צאן בשני צדדין של הידרן אין צריך לצרפן ופטורות, דכתיב (דברים יד, כב): "והנדרן יגבל אותו לפאת קדמה" עשאו גבול **בהמה,** דכתיב **"בפאתה פטור מעשר בהמה,** דכתיב (שמות כב, כח): "בכור בקרך תתן לי", (שם כט) "כן תעשה לשורך לצאנך", מה בקרך אינם שייכים בלקוחה ומתנה דאין נקרא בקרך אלא בנולדו אצלו הנו מעשר רק בנולדו אצלו ואף על פי דהאי קרא בבכור בהמה כתיב מלשון תעשה משמע מעשר דבבכור לא שיך תעשה דאין צריך עשיה דמרחם קדוש, ואם אינו ענין לבכור תנהו ענין למעשר בהמה. **האחין השתפין** בירישת אביהם במקום **שחיבים בבקלון** לתן מטבע קטנה הוסיפה למשקל הסלע **פטורים מעשר בהמה ושתיביר בהמה פטורים מן הבקלון, קנו מתוסתת הבית** היינו מרישת אביהם זכו בבהמה ונדרין אל חלקו ביניהם **חיבים** במעשר בהמה, דלא נקרא עליהם שם של שתפות ואז פטורים מן הבקלון, דהני כאב שאושלק בעיר בנו שהיא פטור מן הבקלון, כמובאר במסכת שקלים סוף פרק א. **ואם לאו שלא קנו מתוסתת הבית פטורים** ממעשר בהמה, דכתיב בנו בכור לי ולא של שתפות, ואינו ענין למעשר בהמה, דכתיב שם בכורות בקרכם לרבות שתפות, ודרשינן מיניה למעשר בהמה ואז חיבין בבקלון שאינן שתפין בבקלון. **חלקו וחזרו ונשתתפו** הני כשני שתפין דעלמא שהם בבקלון **ופטורים ממעשר בהמה.** **ד) הכל נכנס לדיר להתעשר ואפילו** רובני ומוקצה שהקצוהו לעבודה זרה ונעבד שעשוה אותה עבודה זרה, ואתנן זונה שנתן אותה מתנה לזונה, ומחיר כלב, שהקדישו בכלב, ומטומטם ואנדרוגינוס דאף על פי שקל אלו אין ראויין להקרבה נכנסין לדיר להתעשר דהתורה לא הקפידה על בעל מום, דכתיב (ויקרא כז, ט): "לא יבקר בין טוב לרע" ולכן גם באלו לא הקפידה התורה ויאכלו במומן לבעלים, לבד טומטום ואנדרוגינוס שהם כבר במומן. **חוץ מן הבלאים** הבא מן המדיש ונדרתן, דכתיב גבי קדשים (שם כב, כח): "שור או כשב" פרט לבלאים "או עז"**

משניות מבוארות מסכת בכורות פרק ט

פרט לנדמה לדבר אחר, דהיינו שבא מאיל ורחל ודומה לעז גם הוא פסול, **והטרפה** דכתיב (שם כב, לב): "כי יולד", **ומחיר זונה,** דכתיב (שם): "והיה שבעת ימים", **ויתום** דכתיב (שם): "תחת אמו", ומדכתיב גבי מעשר (שם כז, לב): "ועבר תחת שבט", ובגבי קדשים כתיב תחת אמו, ילפינן לכל השמות הללו מעשר מקדשים. **איזהו יתום כל שמתה אמו אם שנשתהה קדם שמולד, ורבי יהושע אומר אפילו נשחטה אין יתום.** ולכן **הנולד בפנים** היינו שהלכישו לולד עור אמו כדי שיתחמם, והרי זה מועיל לה כאלו אמה קיימת, ולכן **אין יתום. ה) שלש גרנות למעשר בהמה,** בשלשה פרקים בשנה הבהמות מתעשרות דהיינו שמונה ושבעה ועשירי סוקרו הלאו אמרו חכמים שלא יאכל מן הבהמות לכתחלה עד שיעשרן וגם לא יסמכו אותן עד שיעשרן, ואלו הן: **בפורס הפסח** חצי מזמן שדורשין בהלכות פסח, דהיינו ט"ו יום לפני הפסח, דהיינו שם אחרון של אדר, דלפעמים אדר מלא והרי יום ל' אדר (רש"י). **בפורס העצרת** דהיינו ט"ו יום לפני חג השבועות, **בפורס חג הסכות** דהיינו בערב ראש השנה שאז מעשרין את הבהמות שיהיו בהמות מצוות לעולי רגלים, וכשהגיע זמן הגורן אסור מדרבנן לאכלו אז עד שיעשר עדן ואלו הן: ואף על פי שמתה לאכל ולדות בלא מעשר לפני שהגיע זמן הגורן, היו משתפדין שלא לשחט עד שיעשרו, דניחא להו בדבר הזה דהלא הבהמה נשארת שלו, שמקריבו קרבן שלמים, ואפילו הזה יוכל אינו נותן לכהנים ורק האמוראין מקריב והיו משהיו מלמכר עד שיעשרו. **דברי רבי עקיבא. בן עזאי אומר, בעשרים ושתיה באדר, ד) בעשרים ושתיה בו אמרו בעשרים ושתיה באלול לא אמרו באחד בתשרי** דהני שתי שבתות לפני חג הראש השנה, **ואי אפשר לעשר ביום טוב,** משום דהיה צובע ואין צובעין ביום טוב, ומפרש בגמרא דעקר הטעם מפני שא' בתשרי ראש השנה למעשר בהמה ודבי שלא יבואו לעשר מן הנולד לפני תשרי להנולדים בתשרי, **לפיכך הקדימוהו בעשרים ושתיה באלול.** **רבי מאיר אומר באחד באלול ראש השנה למעשר בהמה בן עזאי אומר באלול לא אמרו אלא** אם אחד באלול ראש השנה מן אחד בתשרי. משנה

פרק ט א מעשר בהמה נוהג בארץ ובחוצה לארץ, בפני הבית ושלא בפני הבית, בחלין אבל לא במקדשין. ונוהג בבקר ובצאן, ואינן מתעשרים מזה על זה. בכבשים ובעזים, ומתעשרין מזה על זה. בחדש, ובישן, ואינן מתעשרין מזה על זה. מה שהיה בדין, אין מתעשרין מזה על זה. הכבשים ועזים שהם כלאים זה בזה, אינו דין שלא יתעשרו מזה על זה, תלמוד לומר ב מעשר בהמה מצטרף כמלא רגל בהמה רועה. וכמה היא רגל בהמה רועה, ששה עשר מיל. היה בין אלו לאלו שלשים ושנים מיל, אינן מצטרפין. היה לו באמצע, מביא ומעשרן באמצע. רבי מאיר אומר, הידרן מפסיק למעשר בהמה. ג הלקוחה או שנתן לו מתנה, פטור ממעשר בהמה. האחים השתפין שחיבין בבקלון, פטורין ממעשר בהמה. ושחיבין במעשר בהמה, פטורין מן הבקלון. קנו מתוסתת הבית, חיבין. ואם לאו, פטורין. חלקו וחזרו ונשתתפו, חיבין בבקלון ופטורין ממעשר בהמה. ד הכל נכנס לדיר להתעשר, חוץ מן הבלאים.

בפני עצמו. **ג) הלקוחה או שנתן לו במתנה פטור מעשר בהמה,** דכתיב (שמות כב, כח): "בכור בקרך תתן לי", (שם כט) "כן תעשה לשורך לצאנך", מה בקרך אינם שייכים בלקוחה ומתנה דאין נקרא בקרך אלא בנולדו אצלו הנו מעשר רק בנולדו אצלו ואף על פי דהאי קרא בבכור בהמה כתיב מלשון תעשה משמע מעשר דבבכור לא שיך תעשה דאין צריך עשיה דמרחם קדוש, ואם אינו ענין לבכור תנהו ענין למעשר בהמה. **האחין השתפין** בירישת אביהם במקום **שחיבים בבקלון** לתן מטבע קטנה הוסיפה למשקל הסלע **פטורים מעשר בהמה ושתיביר בהמה פטורים מן הבקלון, קנו מתוסתת הבית** היינו מרישת אביהם זכו בבהמה ונדרין אל חלקו ביניהם **חיבים** במעשר בהמה, דלא נקרא עליהם שם של שתפות ואז פטורים מן הבקלון, דהני כאב שאושלק בעיר בנו שהיא פטור מן הבקלון, כמובאר במסכת שקלים סוף פרק א. **ואם לאו** שלא קנו מתוסתת הבית **פטורים** ממעשר בהמה, דכתיב בנו בכור לי ולא של שתפות, ואינו ענין למעשר בהמה, דכתיב שם בכורות בקרכם לרבות שתפות, ודרשינן מיניה למעשר בהמה ואז חיבין בבקלון שאינן שתפין בבקלון. **חלקו וחזרו ונשתתפו** הני כשני שתפין דעלמא שהם בבקלון **ופטורים ממעשר בהמה.** **ד) הכל נכנס לדיר להתעשר** ואפילו רובני ומוקצה שהקצוהו לעבודה זרה ונעבד שעשוה אותה עבודה זרה, ואתנן זונה שנתן אותה מתנה לזונה, ומחיר כלב, שהקדישו בכלב, וטומטום ואנדרוגינוס דאף על פי שקל אלו אין ראויין להקרבה נכנסין לדיר להתעשר דהתורה לא הקפידה על בעל מום, דכתיב (ויקרא כז, ט): "לא יבקר בין טוב לרע" ולכן גם באלו לא הקפידה התורה ויאכלו במומן לבעלים, לבד טומטום ואנדרוגינוס שהם כבר במומן. **חוץ מן הבלאים** הבא מן המדיש ונדרתן, דכתיב גבי קדשים (שם כב, כח): "שור או כשב" פרט לבלאים "או עז"

ו) כל הנולדים מאחד בתשרי עד עשרים ותשעה באלול הרי אלו מצטרפין. **ז) מעשר בהמה נוהג בארץ ובחוצה לארץ** בין בזמן שבית המקדש קיים ובין בזמן שבית המקדש חרב, **ואם אין בהמה אינו מצטרפין.** **ח) הנולדים מאחד בתשרי עד עשרים ותשעה באלול הרי אלו מצטרפין.** **ט) כל הנולדים לפני ראש השנה וחמשה לאחר ראש השנה אינן מצטרפין.** **י) אלו שאינן חוזרין ביובל, הבכורה, ואם היא מאיר, וחכמים אומרים, מתנה כמכר. רבי אליעזר אומר, חוזרין ביובל. רבי יוחנן בן ברוקה אומר, היורש את אשתו, יחזיר לבני משפחה.**

ז) מעשר בהמה נוהג בארץ ובחוצה לארץ, דכתיב (דברים כא, יז): "פי שנים" מקיש חלק בכורה לחלק פשוט, מה חלק פשיטותו אינו חוזר ביובל אף חלק בכורה אינו חוזר ביובל דירשה גמורה היא. **והיורש את אשתו דסבר האי תנא יורשת את אשתו** דכתיב קריה חמתנא, דכתיב (דברים כא, ח): "וקרה היובל הזאת" שבכורה אינה חוזרת ביובל כך יורשה של יבם אינה חוזרת. **והמתנה, דברי רבי מאיר,** דסובר מתנה מכמר. **וחכמים אומרים מתנה** חיי **במכר,** שחוזר ביובל, דכתיב קרא יתרה (ויקרא כה, יז): "בשנת היובל הזאת תשובו איש אל אחוזתו", וכבר נאמר (שם ט): "ושבתם איש אל אחוזתו" אלא לרבות המתנה. **רבי אליעזר אומר כלן חוזרין ביובל,** דדרש קרבנן "תשובו" לרבות את המתנה והני כלהו מתנה ניהו דכתיב כתיב (דברים כא, יז): "לתת לו" קריה רחמנא מתנה, והירש סבר יורשת הבעל דרבנן והמיבם בכור קריה רחמנא דינו כחלק בכורה. **רבי יוחנן בן ברוקה אומר היורש את אשתו יחזיר לבני משפחה,** ומפרש בגמרא דסבירא ליה דירשת הבעל את אשתו דאורייתא והכא מיירי בירש אותה בית הקברות, ומשום פגם משפחה אמרו רבנן שישקל דמים ויחזיר הקברות לבני משפחה ויכפה אשתו שהוא חייב בקבורתה ושאר הבעלים שוויי הקרקע ישלמו לו.

פרק ט

בכל מקום רגיל לחזיר בכור ומעשר ופסח ולכן תני כאן הלכות מעשר.

והלכות פסח כיון שהם מרבים תני להן במסכת פסחים. כתוב בתורה (ויקרא כה, לב): "וכי תמכר בקר וצאן כל אשר יעבר תחת השבט העשירי יהיה קדש לה" שעסקיהן חלבו ודמו ואשר הבשר נאכל לבעלים בירושלים כדיין שלמים, ואין לכהנים בו כלום. ואם יצא בעל מום נאכל במומו אפי' בטמאה, וכיצד מעשיהן ראה במשנה זו. **א) מעשר בהמה נוהג בארץ ובחוצה לארץ,** בין **בפני הבית** המקדש קיים, **ושלא בפני הבית** ונוהג **בחלין אבל לא במקדשין,** אלא בקדשים שנהגו בהן אינו נוהג, דכתיב (שם): "יהיה קדש" ולא שכבר קדוש, **ונוהג בבקר ובצאן ואינן מתעשרים מזה על זה,** מבקר על צאן דהני שתי מינים, **וגם** נוהג **בכבשים ובעזים ומתעשרין מזה על זה,** דכתיב (שם): "וכל מעשר בקר וצאן", כל משמע כל צאן אחד הם, כלומר "כל" דכתיב במעשר, שדי הוא כל וצאן דלבני משמע כל צאן אחד, ובכבשים ועזים אקרי צאן, דכתיב (שם א, ח): "ואם מן הצאן קרבנו מן הכבשים או מן העזים" (רביע גרשון), שנינים הקראים שה (רמב"ם). **ונוהג בחדש** שנולדו לאחר ראש חדש אלול שהוא ראש השנה למעשר בהמה, **ובישן** שנולדו קדם חדש אלול, **ואינן מתעשרין מזה על זה,** דכתיב (דברים יד, כב): "עשר תעשר

ו) כל הנולדים מאחד בתשרי עד עשרים ותשעה באלול הרי אלו מצטרפין. **ז) מעשר בהמה נוהג בארץ ובחוצה לארץ** בין בזמן שבית המקדש קיים ובין בזמן שבית המקדש חרב, **ואם אין בהמה אינו מצטרפין.** **ח) הנולדים מאחד בתשרי עד עשרים ותשעה באלול הרי אלו מצטרפין.** **ט) כל הנולדים לפני ראש השנה וחמשה לאחר ראש השנה אינן מצטרפין.** **י) אלו שאינן חוזרין ביובל, הבכורה, ואם היא מאיר, וחכמים אומרים, מתנה כמכר. רבי אליעזר אומר, חוזרין ביובל. רבי יוחנן בן ברוקה אומר, היורש את אשתו, יחזיר לבני משפחה.**

זאת לדעת רבי אליעזר ורבי שמעון שסוברים באחד בתשרי ראש השנה למעשר בהמה. **ט) כל הנולדים מאחד בתשרי עד עשרים ותשעה באלול הרי אלו מצטרפין.** נולדו חמשה לפני ראש השנה וחמשה לאחר ראש השנה אינן מצטרפין. נולדו חמשה לפני הגרן וחמשה לאחר הגרן הרי אלו מצטרפין, אם כן למה נאמר שלש גרנות למעשר בהמה, שעד שלא הגיע הגרן מתר למכר לבקר לשחוט בלא מעשר, אבל הגיע הגרן לא ישחט שהגרן קבעון למעשר מדרבנן, ואם שחט פטור, דהבהמה שריא באכילה דלא אשכחן בקבע המעשר בהמה לא לאו ולא עשה. **ז) כיצד מעשרן מונקן לדיר** מקום המקיף גדר שמכניסים בו הצאן **ועושה להן פתח קטן כדי שלא יהיו שנים יכולים לצאת כאחת ומונה בשבט: אחד, שנים, שלשה, ארבעה, חמשה, ששה, שבעה, שמונה, תשעה, והיוצא עשירי סוקרו בסקורא צובעו בצבע אדם, ואומר הרי זה מעשר,** דכתיב (ויקרא כז, לב): "כל אשר יעבר תחת השבט". **לא קשרו בסקורא ולא מנאם בשבט או שמנאם כשהם רבוצים או עומדים, הרי אלו תחילין,** דכתיב (שם): "העשירי יהיה קדש" מכל מקום, **היה לו מאה ועשרה ונטל עשרה אחד, אין זה מעשר,** דכתיב (שם): "העשירי יהיה קדש" ואין זה עשירי. **רבי יוסי ברבי יהודה אומר הרי זה מעשר,** דסובר כשם שתרומה גדולה תרומת מעשר נטלים באמת ובמחשבה, דכתיב (במדבר יח, כז): "ונחשב לכם תרומתכם", כך מעשר נטל באמת ובמחשבה דקריה רחמנא תרומה, דכתיב (שם כח): "כי את מעשר בני ישראל אשר ארימו לה' תרומה", ואתקש מעשר בהמה לתרומה דגן מה מעשר דגן נטל במחשבה אף מעשר בהמה. **קפץ אחד מן המנויין שעברו כבר תחת השבט וחזר לתוכן הלו אלו שלא נמנו עדין, הרי אלו פטורים,** כל אותן שנשארו בדיר פטורין מעשרן, שזה כבר נפסר מעשרן דכתיב (ויקרא כז, לב): "העשירי יהיה קדש" עשירי ודאי ולא עשירי ספק. **קפץ אחד מן המעשרים לתוכן,** דהיינו אחד מאלו שכבר קדשו למעשר **חזר לדיר** דאין נכר הצבע שצבעון בו, **הני כלן** קפץ שנצבעון בו, **ויצאו** שהיה צריך לצאת ולהיות עשירי הם **בה** מום דכל זמן שהם תמימים אסור לשחטן **ויאכלו במומן לבעלים.**

ח) יצאו שנים יצאה זה אצל זה ברוחב הפתח **מונה אותן שנים שנים,** דכתיב (ויקרא כז, לב): "ועבר תחת השבט" **הרי אלו** הראשון, **הרי השישי ועשירי מקלקלין,** לפי שהתשיעי בחשבונו הוא עשירי בהמת ועשירי בחשבונו הוא אחד עשר, **ולכן הרי הן מקלקלין וירעו עד שיסתאבו,** דבשעה שיצאו שנים ביחד לא הוברר שעשירי יהיה קדש כיון שהיה צריך לסמוך שנים זה שקרא לו עשירי היה צריך להיות אחד עשר, **יצאו השישי ועשירי כאחת השישי ועשירי מקלקלין,** כיון שאין יכול להכיר איזהו קדש בשאר משונה לחברו ונתפזרו לקרות לשניהם עשירי ובבת אחת קראם, **לכך הני מקלקלים. קרא לשישי עשירי ולעשירי השישי ולאחד עשר עשירי** כיון שיצאו אחד אחד **שלשתן מקדשין,** דכתיב (שם): "וכל מעשר בקר" לרבות הנולד שבא משונה לחברו ונתפזרו לקרות לשניהם עשירי ובבת אחת קראם, לכך הני מקלקלים. **קרא לשישי עשירי ולעשירי השישי ולאחד עשר עשירי** כיון שיצאו אחד אחד **שלשתן מקדשין,** דכתיב (שם): "וכל מעשר בקר" לרבות השישי ואחד עשר אם שמיני, דמה הוא העשירי אינו

פטורים, כל אותן שנשארו בדיר פטורין מעשרן, שזה כבר נפסר מעשרן דכתיב (ויקרא כז, לב): "העשירי יהיה קדש" עשירי ודאי ולא עשירי ספק. **קפץ אחד מן המעשרים לתוכן,** דהיינו אחד מאלו שכבר קדשו למעשר **חזר לדיר** דאין נכר הצבע שצבעון בו, **הני כלן** קפץ שנצבעון בו, **ויצאו** שהיה צריך לצאת ולהיות עשירי הם **בה** מום דכל זמן שהם תמימים אסור לשחטן **ויאכלו במומן לבעלים.**

ח) יצאו שנים יצאה זה אצל זה ברוחב הפתח **מונה אותן שנים שנים,** דכתיב (ויקרא כז, לב): "ועבר תחת השבט" **הרי אלו** הראשון, **הרי השישי ועשירי מקלקלין,** לפי שהתשיעי בחשבונו הוא עשירי בהמת ועשירי בחשבונו הוא אחד עשר, **ולכן הרי הן מקלקלין וירעו עד שיסתאבו,** דבשעה שיצאו שנים ביחד לא הוברר שעשירי יהיה קדש כיון שהיה צריך לסמוך שנים זה שקרא לו עשירי היה צריך להיות אחד עשר, **יצאו השישי ועשירי כאחת השישי ועשירי מקלקלין,** כיון שאין יכול להכיר איזהו קדש בשאר משונה לחברו ונתפזרו לקרות לשניהם עשירי ובבת אחת קראם, לכך הני מקלקלים. **קרא לשישי עשירי ולעשירי השישי ולאחד עשר עשירי** כיון שיצאו אחד אחד **שלשתן מקדשין,** דכתיב (שם): "וכל מעשר בקר" לרבות השישי ואחד עשר אם שמיני, דמה הוא העשירי אינו